

ΑΡ. 1
ΔΡ. 2.000

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

‘Ο

Γιαννι

ΔΩΡΕΑΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

‘Ολομόναχοι στον κόσμο

—‘Ο

τό ακάσετε, φώναξε ο δεύς Τιντόρ, αρπάζοντας
ας δίνω τό λόγο μου πώς δε θα σās έρδη στο νο
οκιμάσετε. Πολύτ, φέρε μου τη δέργα...

Ἄρνούλ Γκαλοπέν

Ὁλομόναχοι στὸν κόσμο

1

Ἡ Ζέτ καὶ ὁ Μέλιος

Εἶναι βράδυ. Μιά δυνατὴ χιονοθύελλα, ποὺ τὴν ἔχει ξεσηκώσει ὁ τρελλὸς βοριάς, σαρώνει τὰ πάντα στοὺς δρόμους καὶ στὶς πεδιάδες. Κάπου - κάπου, ἡ ὁρμὴ τῆς κόβεται καὶ νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώνεται. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἡ καταιγίδα σταμάτησε, πὼς ἔφυγε σ' ἄλλη περιοχή, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ξαφνικὰ ξεσπάει μὲ μεγαλύτερη μανία. Ὁ ἄνεμος ἀρχίζει πάλι νὰ σφυρίζη, κι' οἱ χιονονιφάδες ξαναρχίζουν τὸν τρελλό τους χορό. Ὁ ὀρίζοντας σκοτεινιάζει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ. Μικρὰ φῶτα ἀνάβουν μέσα στὰ σπίτια ποὺ βρίσκονται στὴν ἄκρῃ τοῦ ἀμαξητοῦ δρόμου. Κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ βγῇ ἀπόψε. Ἀκόμη καὶ τὰ σκυλιὰ ἔχουν στριμωχτῇ στὸ βάθος τοῦ μικροῦ τους σπιτιοῦ, τουρτουρίζοντας ἀπ' τὸ κρύο.

Κι' ὅμως, ἐπάνω στὸ χιόνι, ποὺ τὸ πάχος του ὅλο καὶ μεγαλώνει, δυὸ μικρὲς σκιὲς φαίνονται σὰν δυὸ μαθρὲς κηλίδες. Προχωροῦν μὲ πολὺ κόπο, σταματοῦν λίγο, ἔπειτα ξαναρχίζουν τὸ περπάτημα, καμπουριασμένες, τρέμοντας...

— Μέλιο! Μέλιο! ψιθυρίζει μιὰ τρεμουλιαστὴ κοριτσιίστικη φωνούλα. Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ προχωρήσω... Ἀφῆσέ με... πῆγαινε ἐσύ... ἔχε γειά, Μέλιο... ἀντίο!..

— Νὰ σ' ἀφήσω, μικρὴ μου Ζέτ; Νὰ σ' ἀφήσω! Σίγουρα δὲν σκέπτεσαι τί λές... Ἐγώ, νὰ ἐγκαταλείψω τὴ μικρὴ μου ἀδελφή; Νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς ἐπάνω στὸ χιόνι καὶ νὰ φύγω μόνος! Πᾶμε! Στηρίξου ἐπάνω μου... Ἐκεῖ κάτω φαίνεται κάποιο φῶς... Θὰ βροῦμε ἐκεῖ κάποιον καλὸ ἄνθρωπο ποὺ θὰ μᾶς φιλοξενήσῃ! Αὔριο, μὲ τὴν ἡμέρα, ὅταν θάχωμε ξεκουραστῇ, θὰ μπορέσωμε νὰ συνεχίσωμε τὸ δρόμο μας καὶ νὰ φτάσωμε στὸ Παρίσι...

- ★ Ὁ «ΜΙΚΡΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ» κυκλοφορεῖ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, κάθε Τετάρτη καὶ Σάββατο σὲ τεύχη μὲ 20 σελίδες καὶ μὲ πολύχρωμο ἐξώφυλλο. Πουλιέται ἀπὸ τὰ περίπτερα καὶ τοὺς ἐφημεριδοπώλες σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα πρὸς 2.000 δραχμές.
- ★ Οἱ ἀναγνώστες μας πρέπει νὰ μὴ καταστρέφουν τὰ τεύχη τους, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ βιβλιοδετοῦν μὲ τὸν καιρὸ σὲ ωραίους χρυσόδετους τόμους.
- ★ Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ» θὰ σᾶς προσφέρει σὲ ἐβδομαδιαῖα εἰκονογραφημένα τεύχη ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου παιδικῆς φιλολογίας.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΡΟΔΗ, Καραμεικοῦ 42 - Τηλ. 52.512 - ΑΘΗΝΑΙ

— Στο Παρίσι!.. Πιστεύεις αλήθεια, Μέλιο, πώς θα φτάσωμε κάποτε στο Παρίσι;

— Μά βέβαια, Ζέτ! 'Ασφαλώς θα φτάσωμε! Κουράγιο!..

Και λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Μέλιος, ποὺ δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ δώδεκα χρονῶν, πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ μπράτσο τῆς ἀδελφῆς του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν σύρῃ. Ἡ μικρὴ ἔκανε μερικά βήματα καὶ νικημένη ἀπ' τὴν κούραση, ἔπεσε στὴν παγωμένη γῆ, ψιθυρίζοντας:

— "Ὁχι, δὲν μπορῶ πιά... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεθάνω!..

'Ακριβῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἓνα φύσημα τοῦ ἀνέμου, πιὸ ἄγριο ἀπὸ τὰ προηγούμενα, σήκωσε γύρω ἀπ' τὰ δυὸ παιδιὰ ἓναν στρόβιλο ἀπὸ χιόνι.

— Δὲ μπορῶ, Μέλιο, νὰ προχωρήσω... "Αφησέ με...

Ἡ Ζέτ σκεπάστηκε ἡ μισὴ ἀπὸ τὶς λευκὲς νιφάδες κι' ὁ ἀδελφός τῆς ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ μπρούμυτα γιὰ νὰ μὴ παρασυρθῇ, μέσα σ' ἓνα λάκκο ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Κάθε ἄλλο παιδί τῆς ἡλικίας του θὰ εἶχε χάσει τὸ θάρρος του. Μὰ ὁ Μέλιος, ἀναθρεμμένος στὸ τραχὺ σκολεῖο τῆς δυστυχίας, εἶχε καταπληκτικὸ κουράγιο. 'Ανασήκωσε τὴ μισολιπόθυμῃ ἀδελφῇ του, τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ μικρὸ φῶς ποὺ τρεμούλιαζε ἐκεῖ κάτω, στὰ δεξιὰ τοῦ δρόμου...

Δυὸ φορὲς ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ στὴ γῆ τὸ πολύτιμο φορτίο του, ὥσπου νὰ φτάσῃ στὸ σπῖτι ποὺ τὸ παράθυρό του εἶχε φῶς... Τὸ παράθυρο ἐκεῖνο φαινόταν σὰν νὰ τοῦλεγε: «Κουράγιο, παιδί μου... "Ελα κοντά μου, εἶμαι ἡ σωτηρία σου... 'Εδῶ θὰ βρῆς μιὰ ὁμορφὴ φωτιά νὰ σὲ ζεστάνῃ! 'Εδῶ θὰ σοῦ δώσουν νὰ φᾶς!»

Ὁ Μέλιος ἔφτασε ἐπὶ τέλους μπροστὰ στὸ σπῖτι. Μιὰ σκοτεινόχρωμη πορτοῦλα βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὰ τρία πέτρινα σκαλοπάτια, σ' ἓνα τοῖχο ἀπὸ τοῦβλα. Χτύπησε.

Χωρὶς οἰκογένεια!

ΜΑ εἶναι καιρὸς νὰ γνωρίσωμε καλύτερα τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς ἱστορίας μας. Γιατί βρίσκονται μόνα τους στοὺς δρόμους; Γιατί γυρίζουν μέσα στὸ χιόνι τὴν ὥρα ποὺ καὶ τὰ ζῶα ἀκόμη ἔχουν καταφύγει στὴ φωλιά τους;

Γιατί; Γιατί βρίσκονται μόνα τους στὸν κόσμο. Ὁ θάνατος τοὺς στέρησε τὰ δυὸ ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ φρόντιζαν γι' αὐτά.

Ὁ πατέρας τους, ἓνας γερὸς καὶ τίμιος ἐργάτης, σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Ἡ μητέρα, ἄρρωστη, ἀδυνατισμένη ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὶς στενοχώριες, ἔσβυσε κι' αὐτὴ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες. Ἡ τελευταία τῆς σκέψη ἦταν γιὰ τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς, ποὺ τᾶφηνε ὀρφανὰ στοὺς πέντε δρόμους.

Νοιώθοντας τὸ τέλος τῆς νὰ πλησιάζῃ, ἡ δύστυχη γυναίκα, κράτησε τὰ χέρια τῶν δυὸ παιδιῶν τῆς καὶ τοὺς εἶπε νὰ εἶναι πάντα ἀγαπημένα κι' ἐνωμένα.

— Φρόντιζε γιὰ τὴ μικρὴ σου ἀδελφή, Μέλιο, τοῦ εἶχε πῆ. Νὰ εἶσαι τίμιος καὶ θαρραλέος. 'Απὸ τὸν οὐρανὸ ποὺ θὰ βρίσκωμαι θὰ σᾶς βλέπω, παιδάκια μου, καὶ θὰ σᾶς προστατεύω! 'Αγκαλιάστε με .. Θὰ μείνετε μοναχὰ στὸν κόσμο. Εὐχομαι νὰ συναντήσετε κάποια φιλεὺσπλαχνη καρδιά, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσῃ...

Μόλις ἡ δυστυχισμένη μητέρα πρόφερε τὰ λόγια αὐτά, δυὸ χοντρά δάκρυα κύλισαν στὰ ὠχρά τῆς μάγουλα. Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, δοκίμασε ν' ἀνασηκωθῇ. Τὸ κεφάλι τῆς, ὅμως, ξανάπεσε βαρὺ πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ μάτια τῆς, ποὺ εἶχαν μείνει ὀρθάνοιχτα, φαίνονταν τώρα σὰν νὰ κοιτοῦσαν τὸν ἀόρατο Θεό!

Τὰ δυὸ παιδιὰ νόμισαν στὴν ἀρχὴ πὼς ἡ μητέρα τους εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Πὼς μπορεῖ νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι ἓνα τόσο ἀγαπημένο πρόσωπο εἶναι δυνατόν νὰ χαθῇ γιὰ πάντα, πὼς τὸ στόμα ποὺ ψιθύριζε λόγια τόσο γλυκά, θὰ εἶναι τώρα βουβό;..

Ὁ Μέλιος κι' ἡ Ζέτ κατάλαβαν ὅτι ἡ μητέρα τους δὲν τὰ ἔβλεπε πιά, ὅτι δὲν θὰ τὰ ἔβλεπε ποτὲ πιά, κι' ὅτι μιὰ ἄβυσσος εἶχε ἀνοίξει ἀπὸ τομα ἀνάμεσα σ' ἐκείνην καὶ σ' αὐτά.

Ἡ μητέρα τοῦ Μελίου καὶ τῆς Σουζέτας ἦταν φτωχή. Τὰ λίγα ἐπιπλα ποὺ βρίσκονταν στὸ σπῖτι τους, πούληθηκαν γιὰ νὰ πληρωθῇ τὸ ἐνοίκιο καὶ μερικά χρέη. "Ετσι, τὰ δυὸ παιδιὰ βρέθηκαν στὸ δρόμο. Μιὰ μόνον ἐλπίδα τοὺς ἔμενε! Ἡ μητέρα τους, τοὺς εἶχε πῆ ὅτι εἶχαν στὸ Παρίσι ἓνα θεῖο, πού, ἴσως νὰ τὰ λυπόταν, ἂν πῆγαιναν νὰ ζητήσουν τὴ βοήθειά του. 'Αποφάσισαν, λοιπόν, νὰ πᾶνε νὰ βροῦν αὐτὸν τὸ θεῖο πού, ὅπως φαίνεται, ἦταν πλούσιος. Τὴν ἄλλῃ μέρα μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας τους, ἔφυγαν ἀπ' τὴ μικρὴ πόλιν Μελάν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Παρίσι.

Δέν είχαν ξεκινήσει καλά - καλά τὰ δύο ὀρφανὰ, καὶ τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτη, ἀραιὸ στὴν ἀρχή, ἔπειτα πιὸ πυκνὸ καὶ παγωμένο. Τὴ στιγμή πού τοὺς ξανασυναντοῦμε, βρίσκονται στὴν εἴσοδο ἑνὸς χωριοῦ πού δὲν γνωρίζουν τὸ ὄνομά του καὶ πού βρίσκεται κοντὰ σ' ἕνα δάσος μὲ γυμνά

— Δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο ἐδῶ...

καὶ μιὰ τραχειὰ φωνὴ πετᾷ αὐτὰ τὰ λόγια :

— Δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο ἐδῶ !..

— Τὸ ξέρω, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ Μέλιος, ἀλλὰ ἡ ἀδελφοῦλα μου κι' ἐγὼ εἴμαστε κατάκοποι καὶ δὲν ἀντέχομε πιά. Ἔχομε ὥρες πολλὰς πού περπατοῦμε μέσα στὸ χιόνι...

— Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ βγῆτε ἔξω μὲ τέτοιον καιρὸ ; Ἔπρεπε νὰ μείνετε στὸ σπίτι σας...

— Κύριε ! Σᾶς παρακαλῶ πολὺ !.. Δέ ζητοῦμε παρὰ μόνο μιὰ γωνίτσα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε... Τίποτε ἄλλο ! Μόνο μιὰ τόση δὲ γωνίτσα !..
Τὸ παραθυράκι ἐκλείσε μ' ἕνα ξηρὸ κρότο...

Ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς καρδιά

Ο ΜΙΚΡΟΣ Μέλιος κατάλαβε πὼς ἦταν ἀνώφελο νὰ ἐπιμένῃ. Πῆρε πάλι στὰ χέρια του τὴν ἀδελφοῦλα του πού εἶχε κάτσει στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας κι' ἔψαξε μὲ τὸ βλέμμα του νὰ βρῇ κανένα καταφύγιο. Ἦταν ἀδύνατο τὰ δύο παιδιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους. Ὁ Μέλιος ἐνοιώθε νὰ τὸν νικᾷ ἡ κούραση καὶ καταλάβαινε πὼς, ἂν δὲν ἔβρισκε ἀμέσως κάποιον μέρος νὰ προφυλαχτοῦν, σύντομα θάπεφτε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του... Μέσα σ' ἐκείνη τὴν παγωμένη νύχτα, μέσα στὸ χιόνι πού στοιβαζόταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ, αὐτὸ θὰ σήμαινε τὸν θάνατο καὶ γιὰ τοὺς δύο τους.

Τὸ δυστυχισμένο παιδί μάζεψε ὅσες δυνάμεις τοῦ ἀπόμειναν κι' ἔκανε τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ ὅπου τοῦ εἶχαν ἀρνηθῇ φιλοξενία. Μέσα στὸ σκοτάδι διέκρινε ἕνα μικρὸ ὑπόστεγο ἀπὸ σανίδια μὲ κάτι πρόχειρα κάγκελα. Παραμέρισε τὸν φράχτη καὶ βρέθηκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο γεμάτο ἐργαλεῖα, δέματα κι' ἄδειες κάσσες.

Ἄφησε τὴ Ζέτ κάτω, ὅπου βρίσκονταν κάτι ἄχυρα καὶ τὴν σκέπασε μὲ παλιὰ σακκιά καὶ ξερὰ κλαδιά. Τὸ κοριτσάκι δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

— Ποῦ βρίσκομαι ; ρώτησε... Μέλιο !... Μέλιο !...

— Εἶμαι κοντὰ σου, ἀδελφοῦλα μου ! Μὴ φοβᾶσαι τίποτα... Ἀρχίσεις νὰ ζεσταίνεσαι λίγο ;

— Ναί, Μέλιο... Εἶμαι καλὰ ἔτσι...

— Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς...

— Μὰ ἐσύ ; Θὰ κοιμηθῇς κι' ἐσύ ;

— Ναί, Ζέτ...

Κι' ὁ Μέλιος ξάπλωσε δίπλα στὸ κοριτσάκι. Ἐκεῖνο τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Ἐξω ὁ ἄνεμος οὐρλιαζε. Κάπου, κάπου, τὸ χιόνι, πού ἦταν στοιβαγμένο ἐπάνω στὰ δέντρα, ἔπεφτε καὶ τὰ κλαδιά ξαλαφρώμενα ἀπὸ τὸ βάρος πού τὰ κρατοῦσε γεμμένα στὴ γῆ, σειόνταν γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ γρήγορα τινάγματα. Ὁ Μέλιος ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει τί πράγμα εἶναι ἡ ζωὴ. Πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅταν ἦταν ἀκόμη κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του μητέρα, εἶχε νοιώσει τί θὰ πῇ φτώχεια. Πίστευε ὅμως, πὼς ὑπάρχουν στὴ γῆ καὶ καλοὶ ἄνθρωποι πού τοὺς συγκινεῖ ἡ δυστυχία τοῦ ἄλλου.

Τώρα ὅμως, ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται. Τὸ μέλλον τοῦ φαινόταν σκοτεινὸ σὰν τὴ νύχτα πού τὸν τύλιγε. Γιὰ καλὴ τύχη, εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα νόμισμα τῶν πέντε φράγκων. Ἄν δὲν ἔβρισκε τὸ θεῖο του φθάνοντας στὸ Παρίσι, τί θὰ γινόταν ; Θὰ δούλευε ! Τίποτε ἄλλο δὲν ζητοῦσε ὁ Μέλιος, γιατί ἦταν ἐργατικὸ παιδί. Ἀλλὰ σὲ ποιά δουλειὰ μπορούσαν τάχα νὰ τὸν δεχτοῦν σ' ἐκείνη τὴ μεγαλούπολη ;

Καί τῇ μικρῇ του ἀδελφῇ σέ ποιὸν θά τὴν ἐμπιστευόταν τὶς ὄρες ποὺ θά ἔλειπε στὴ δουλειά; Ποτέ του δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει μόνη. Πάντα εἶχαν ζήσει ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, ἀχώριστοι σὰν τὰ πουλάκια.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε ὁ Μέλιος, ὅταν ἀκούστηκε τὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας ποὺ ἀνοίγε. Ἐνα φανάρι ἔρριξε μιὰ κιτρινωπὴ φωτεινὴ δέσμη ἐπάνω στὸ ἄσπρο χαλὶ τοῦ δρόμου κι' ἕνας πνιγμένος ἦχος βημάτων ἀκούστηκε ἀμέσως. Ὁ Μέλιος εἶχε ἀνασηκωθῇ. Ὅσο γιὰ τὴ μικρούλα Ζέτ, αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται.

Τὰ βήματα πλησίασαν. Τὸ φῶς φαινόταν τώρα πιὸ ζωηρό. Μιὰ μεγάλωσμη σκιά διαγράφηκε μπροστὰ ἀπὸ τὸν φράχτη τοῦ ὑπόστεγου ὅπου εἶχαν στριμωχτῇ τὰ παιδιά. Ἡ σκιά αὐτὴ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη, ἔπειτα μιὰ φριχτὴ φωνή, ἡ ἴδια ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο τόσο ἄσπλαχνα εἶχε διώξει τὰ δυὸ παιδιά, ὑψώθηκε θυμωμένη:

— Τί κάνετε ἐσεῖς ἐδῶ;.. Βρωμόπαιδα!

Ὁ Μέλιος τινάχτηκε ὀρθιος.

— Κύριε, εἶπε, αὐτὸ τὸ ὑπόστεγο ἦταν ἔρημο καὶ σκεφθήκαμε πὼς μπορούσαμε νὰ προφυλαχτοῦμε λίγο ἐδῶ... Κάνει τρομερὸ κρύο ἔξω κι' εἴμαστε τόσο κουρασμένοι...

— Ἐξω ἀπὸ δῶ, ἀλητάκια, μούγκρισε ἡ φωνή... Ἐξω εἶπα καὶ γρήγορα μάλιστα, ἀλλοιῶς θά φωνάξω τοὺς χωροφύλακες νὰ σᾶς πιάσουν... Σίγουρα ἐσεῖς θά εἴστε ποὺ μοῦ κλέβετε τὰ ξύλα... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί με κρατᾷ καὶ δὲν σᾶς πάω στὴν ἀστυνομία!..

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μιλοῦσε ἦταν ψηλοῦ ἀναστήματος. Τὸ ἀδύνατο πρόσωπό του, ὅπου ἔλαμπαν δυὸ μάτια διαπεραστικά, εἶχε κάτι τὸ διαβολικό.

— Κύριε, παρακάλεσε ὁ μικρὸς Μέλιος, σᾶς παρακαλῶ, λυπηθῆτε μας... Σᾶς βεβαιῶνῶ πὼς δὲν εἶχαμε καθόλου σκοπὸ νὰ σᾶς κλέψουμε... Εἴμαστε τίμια παιδιά... Ἀφήστε μας νὰ μείνωμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φέξη. Βλέπετε, ἡ μικρὴ μου ἀδελφὴ εἶναι πεθαμένη ἀπ' τὴν κούραση... Ποῦ θέλετε νὰ πᾶμε με τέτοιον καιρὸ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι;

— Χαθῆτε ἀπὸ δῶ, σᾶς λέω, ἀλλοιῶς θά...

Καί τὸ κτῆνος ἐκεῖνο, με σηκωμένο τὸ χέρι, πλησίασε τὸν κακόμοιρο Μέλιο.

Ἡ καλὴ γριὰ

Τὸ παιδί κατάλαβε πὼς δὲν μπορούσε νὰ συγκινήσῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν με τὴν πέτρινη καρδιά. Ξύπνησε τὴν ἀδελφοῦλα του.

— Σήκω, Ζέτ, εἶπε, ὁ κύριος δὲν θέλει νὰ μείνωμε ἐδῶ...

Ξαφνιασμένο τὸ κοριτσάκι, ἀνοίξε τὰ ματάκια του, κοίταξε τὸν ἀδελφὸ της, ἔπειτα τὸν ἄνθρωπο κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Κι' ἕνα ἀγρίμι ἀκόμη θά εἶχε συγκινήθῃ ἀπ' τὸ κλάμμα αὐτὸ τοῦ κοριτσιοῦ. Ἀλλὰ ὁ ἄν-

θρῶπος ποὺ τοὺς ἔδιωχνε ἦταν ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς συγκινήσῃ...

Ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι ποὺ δὲν ζοῦν παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ποὺ ποτέ τους δὲν θά καταλάβουν αὐτὲς τὶς δύο ὑπέροχες λέξεις: Κ α λ ω σ ύ ν η, Ε ὕ σ π λ α χ ν ί α!

Μέσα στὸ χιόνι, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη, μέσα στὸν ἄνεμο ποὺ οὐρλιαζε με μανία, τὰ δυὸ δυστυχισμένα παιδιά ἔφυγαν, σκοντάφτοντας στὸ κάθε τους βῆμα, τυφλωμένα ἀπὸ τὶς λευκὲς πεταλοῦδες τοῦ χιονιοῦ, ἐνῶ ὁ ψυχρὸς βοριᾶς τοὺς μαστίγωνε τὸ πρόσωπο.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι του τὸ φανάρι. Παρακολούθησε τὰ παιδιά καθὼς ἔφευγαν, κι' ὅταν χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια του, κλείδωσε τὸν φράχτη μ' ἕνα λουκέτο καὶ γύρισε στὸ σπίτι του κουβαλώνοντας τὸν ὄμο του ἕνα δεμάτι ξερὰ ξύλα.

Τὰ δυὸ δυστυχισμένα παιδιά τὸν ἄκουσαν νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα του σφυρίζοντας, κι' ἔπειτα ἀπλώθηκε πάλι σιωπὴ στὴ χιονισμένη φύση.

Ὁλητὴ νύχτα, ὁ Μέλιος καὶ ἡ μικρούλα ἡ Ζέτ, ἔμειναν σφιχταγκαλιασμένοι στὴ ρίζα ἐνὸς χοντροῦ δέντρου ποὺ τὰ πλατεῖα κλαριά του τοὺς προφύλαγαν λίγο ἀπ' τὸ χιόνι. Ὅταν φάνηκε ἡ μέρα, θαμπὴ καὶ κρύα, τὰ δύστυχα παιδιά ἦταν παγωμένα. Τουρτούριζαν καὶ τὰ δόντια τους χτυποῦσαν.

— Ἀχ, Μέλιο, εἶπε ἡ Ζέτ, μοῦ φαίνεται πὼς θά πεθάνω. Τὴ νύχτα, ὅταν εἴμαστε ξαπλωμένοι μέσα στὸ ὑπόστεγο ἀπ' ὅπου μᾶς ἔδιωξε ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἄνθρωπος, εἶδα ἕνα ὄνειρο... Καὶ ξέρεις τί ὄνειρεύτηκα, ἀδελφοῦλη μου;... Εἶδα τὴν καλὴ μας τὴ μητέρα. Ἦταν καθισμένη ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο ἄσπρο σύννεφο καὶ με φώναζε ἀπλώνοντάς μου τὰ χέρια της... Ἀκουσα τὴ φωνή της σὰν νὰ μοῦ μιλοῦσε στὸ αὐτί καὶ μοῦ ἔλεγε: «Ἐλα, Ζέτ, ἔλα... Ἐδῶ ψηλὰ στὸν οὐρανό, οἱ φτωχοὶ σὰν ἐμᾶς εἶναι εὐτυχισμένοι».

Ὁ Μέλιος, με δάκρυα στὰ μάτια, ἀκούγε τὴν ἀδελφὴ του χωρὶς νὰ μιλά. Εἶχε στρέψῃ ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ἐκεῖνη τὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του.

Ὁ δρόμος τώρα ἦταν κάπως πιὸ εὐκόλος. Οἱ διαβάτες καὶ τὰ ἄλογα εἶχαν πατήσῃ τὸ χιόνι. Ἐτοὶ τὰ δυὸ παιδιά μπορούσαν τώρα νὰ βαδίζουν πιὸ γρήγορα. Διακόσια ἢ τρακόσια μέτρα πιὸ κάτω, ἕνα καμπαναριὸ με στέγη ἀπὸ πλάκες, ὑψωνόταν ἀνάμεσα ἀπὸ μερικὰ χαμηλὰ σπίτια. Πλησίαζαν σὲ χωριό. Σὲ λίγο φάνηκε στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου ἡ πρόσοψη ἐνὸς πανδοχείου ἀπὸ κόκκινα τοῦβλα. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα ἦταν μιὰ μεγάλη ταμπέλλα. Ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ δὲν εἶχαν κουρτίνες, διακρινόταν μέσα ἡ χαρωπὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς.

— Πᾶμε ἐκεῖ, εἶπε ὁ Μέλιος τραβώντας τὴ Ζέτ.

— Θά μᾶς δεχτοῦνε; ρώτησε ἡ μικρούλα.

— Βέβαια, εἶναι πανδοχεῖο!.. Ἐχῶ καὶ λεφτὰ γιὰ νὰ πληρώσω!

Μπήκαν μέσα, λίγο δειλά, σὰν φτωχοὶ ποὺ ζητοῦν ἐλεημοσύνη.

Μιά γριά, που έβραζε γάλα στη φωτιά, ακούγοντας τὰ βήματα τῶν παιδιῶν στράφηκε νὰ δῇ.

Μόλις εἶδε τὰ δυὸ παιδιά, τὸ πρόσωπό της φάνηκε ἐκπληκτο κι' ἡ ἐκπληξή της αὐτὴ σὲ λίγο μετατράπηκε σὲ συμπόνια.

— Δύστυχα παιδάκια, φώναξε! Πῶς ἔχουν γίνει!.. Θάλεγε κανεὶς, μὰ τὴν ἀλήθεια, πῶς πέρασαν ἔξω τὴ νύχτα... Ποῦ πηγαίνετε λοιπὸν ἔτσι;

— Στὸ Παρίσι, κυρία, ἀπάντησε ὁ Μέλιος... Εἴμαστε, ὅμως, πολὺ κουρασμένοι καὶ κρυώνουμε. Θὰ θέλαμε νὰ φᾶμε λίγο καὶ νὰ ζεσταθοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ φωτίσα... Θὰ σᾶς πληρώσωμε, κυρία...

Καὶ καθὼς μιλοῦσε, ὁ Μέλιος ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τῆς ἔδειξε τὸ μεγάλο γυαλιστερὸ νόμισμα, τὸ μόνο ποὺ εἶχε...

— Βάλ' το γρήγορα αὐτὸ μέσα στὴ τσέπη σου, εἶπε ἡ καλὴ γριούλα... Νόμισες πῶς θὰ ζητοῦσα λεπτὰ ἀπὸ σένα; Σίγουρα δὲν θάχης πολλά... Κάτσε ἐκεῖ! Θὰ σοῦ δώσω λίγη σούπα. Κι' αὐτὴ ἡ μικρούλα, μὰ, αὐτὴ εἶναι καταπαγωμένη, τρέμει σάν... σουσουράδα!.. "Ελα νὰ σὲ βάλω ἐδῶ κοντὰ στὴ φωτιά, μικρούλα μου... "Ελα, πλησίασε... Μήπως μὲ φαβᾶσαι;

— "Α, ὄχι, κυρία, καθόλου, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι. "Εσεῖς εἴσατε καλὴ! Λυπᾶστε τοὺς δυστυχισμένους. Δὲν εἴσατε σάν ἐκεῖνον τὸν κακὸ ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἔδιωξε ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο, ποὺ εἴχαμε τρυπώσει γιὰ νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπ' τὸ χιόνι!

Καὶ ἡ μικρὴ Ζέτ, διηγήθηκε ὅσα οἱ ἀναγνώστες μας ξέρουν.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, φώναξε ἡ ἀγαθὴ γριούλα, αὐτὸ δὲν μὲ ξαφνιάζει καθόλου... Τὸν ξέρω αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ... Εἶναι κάποιος ποὺ ὅλοι τὸν συχαίνουντο στὸ χωριό... "Α!, φτωχὰ μου παιδάκια, ἄσχημα πέσατε. Καλὺτερα νὰ συναντούσατε τὸν διάβολο παρὰ αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο!

5

Ἡ τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε

ΟΤΑΝ τὰ δυὸ παιδιά ζεστάθηκαν καὶ ρούφηξαν τὴ νόστιμη σούπα τους, ἡ ξενοδόχα τὰ ρώτησε.

— Πηγαίνετε στὸ Παρίσι μὲ τὰ πόδια;

— Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἄλλοιῶς, κυρία, ἀπάντησε ὁ Μέλιος.

— Μὰ οἱ δρόμοι εἶναι σκεπασμένοι μὲ χιόνι καὶ τὰ παπούτσια ποὺ φορᾶτε γρήγορα θὰ λυώσουν. Θὰ μείνετε ξυπόλυτα... Περιμένετε, ἴσως νὰ βρῶ κάποιο τρόπο νὰ βουλευτοῦν ὅλα.

Τώρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ μπαίνουν πελάτες στὸ πανδοχεῖο. Οἱ περισσότεροι ἦταν ἐργάτες κι' ἀμαξάδες. Μιλοῦσαν δυνατὰ καὶ τὰ δυὸ παιδιά φοβήθηκαν λίγο ἀπ' τὶς φωνές τους. Ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε μέσα ἕνας ἄντρας ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του μιὰ μικρὴ κατσαρόλα.

Ὁ Μέλιος καὶ ἡ Ζέτ, τρομαγμένοι σπρώχτηκαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, μόλις βεβαιώθηκαν ὅτι ὁ νιόφερτος ἐκεῖνος, ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοὺς εἶχε διώξει σάν σκυλιὰ τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο.

Μπήκε μέσα, μὲ προφύλαξη, ρίχνοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνήσυχες ματιές. Ὅταν εἶδε τὰ δυὸ παιδιά καθισμένα στὸ τραπέζι, ἔκανε μιὰ κίνηση σάν νὰ ξαφνιασθῇ κι' ἕνα μοχθηρὸ χαμόγελο σούφρωσε τὰ στεγνά του χεῖλη.

— Τί θέλεις Μισσό; τὸν ρώτησε ἀπότομα ἡ ξενοδόχα.

— Ξέρεις καλὰ τί θέλω! "Ηρθα νὰ πάρω τὸ γάλα μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἡ γριά τὸν κάρφωσε μὲ μιὰ ματιά:

— Μπορεῖς νὰ φύγης, τοῦ εἶπε. Δὲ σοῦ δίνω γάλα!

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔτσι θέλω!

— Μὰ... ἔχεις κανένα λόγο;

— Νάτος ὁ λόγος!

Καὶ ἡ καλὴ γυναίκα ἔδειξε τὰ δυὸ παιδιά.

— Δὲν καταλαβαίνω, ἔκανε ὁ ἄντρας.

— "Α, ἔτσι! Δὲν καταλαβαίνεις... Πολὺ καλὰ! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Ὅλοι οἱ πελάτες πλησίασαν.

— "Εχετε μπροστά σας, τοὺς εἶπε ἡ ξενοδόχα, ἕναν ἐλεεινὸ ποὺ δὲν ἔχει μέσα του καρδιά ὅπως κι' αὐτὸ τὸ τραπέζι!.. Ξέρετε τί ἔχει κάνει;.. Χτὲς τὴ νύχτα, αὐτὰ τὰ κακόμοιρα παιδιά, ποὺ βλέπετε ἐκεῖ καὶ ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα, ζήτησαν καταφύγιο σ' ἕνα ὑπόστεγο, μιὰ ξεχαρβαλωμένη παράγκα ἀνοιχτὴ στοὺς τέσσερις ἀνέμους. Πίστευαν πῶς δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλοῦσε κανεὶς ἐκεῖ. Κι' ὅμως. Ἐνα κτῆνος τ' ἀνάγκασε νὰ φύγουν, φοβερίζοντάς τα ὅτι θὰ τὰ ἔδερνε. Καὶ τὸ κτῆνος αὐτὸ εἶναι ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ποὺ βλέπετε μὲ τὴν κατσαρόλα στὸ χέρι.

Ἐνας μεγαλόσωμος ἀμαξᾶς, μ' ἕνα κασκέτο χωμένο ὡς τ' ἄφτια καὶ τὸν λαιμὸ του τυλιγμένο μ' ἕνα γκρίζο κασκόλ, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ τὸ ἔκανες αὐτό;

— Δηλαδή...; ξεροκατάπιε ἐκεῖνος.

— Ναὶ ἢ ὄχι! Τὸ ἔκανες αὐτὸ ποὺ λέει ἡ κυρὰ Πεζέ;

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ ἀμαξᾶς τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ, τὸν ἔσπρωξε ἔξω ἀπότομα καὶ τὸν ἔστειλε κυλώντας ἐπάνω στὸ χιόνι, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε:

— Αὐτὸ θὰ σὲ μάθη, παλιάνθρωπε, πῶς πρέπει νάχης ἀνθρώπινη καρδιά!..

Ὅλοι, ὅσοι ἦταν ἐκεῖ, ἔμειναν ἱκανοποιημένοι μ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε κι' ὁ μοχθηρὸς ἄνθρωπος ἔφυγε μέσα στὶς κοροϊδεῖες τοῦ κόσμου.

Τὰ δυὸ παιδιά ξαναπήραν θάρρος. Ἐβλεπαν πῶς ὑπῆρχαν ἀκόμη καλοὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Ἡ γριά ξενοδόχα στράφηκε τότε σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε σπρώξει τὸν παλιάνθρωπο καὶ τὸν ρώτησε ἂν πῆγαινε στὸ Παρίσι μὲ τὸ ἄμαξί του.

— Ναὶ κυρὰ Πεζέ, ἀπάντησε ὁ ἀμαξᾶς. Μήπως θέλεις νὰ σὲ πάω καὶ

σένα; Σε προειδοποιώ πως το ταξίδι θα είναι κουραστικό γιατί οι δρόμοι βρίσκονται σε κακό χάλι!

— Όχι, δε θέλω να πάω γώ στο Παρίσι, μπάρμπα Γιάννη, είπε η γριά. Αυτά τα δυο παιδιά θέλω να πάρης μαζί σου.

— Πολύ ευχαρίστως, απάντησε ο άμαξας, όμως, φεύγω άμέσως...

6

Μιά συνάντηση

ΛΙΓΑ λεπτά αργότερα ο Μέλιος κι η Ζέτ, καθισμένοι αναπαυστικά επάνω σε κάτι μπάλες άχυρο μέσα στο άμαξι, ταξίδευαν για το Παρίσι. Τα άλογα δεν έτρεχαν γιατί γλιστρούσαν επάνω στο χιόνι. Προχωρούσαν όμως κι αυτό ήταν το κυριώτερο. Χρειάστηκαν όκτώ ώρες για να διασχίσουν είκοσι χιλιόμετρα κι όταν μπήκαν στην πόλη του Παρισιού, η νύχτα είχε προχωρήσει.

Ο άμαξας στάθηκε και είπε στα παιδιά:

— Πουλάκια μου, δεν πάω πιό μακριά... Φτάσαμε στο Παρίσι! Σε ποιάν όδο θέλετε να πάτε;

Ο Μέλιος έψαξε στην τσέπη του παντελονιού του, έβγαλε ένα μικρό κομμάτι χαρτί, πλησίασε στο φανάρι του άμαξιού και διάβασε:

— Όδος Καρντινέ, 27.

— Όδος Καρντινέ; είπε ο άμαξας. Δεν είναι πολύ μακριά από δω...

Κι' άφου τους έδειξε το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσουν, τ' αποχαιρέτησε.

Ο Μέλιος έπιασε τη Ζέτ απ' το χέρι και ξεκίνησαν. Κάποια άνησυχία ένοιωσε ξαφνικά που δεν κατώρθωνε να την κρύψει. Θα εύρισκε το θείο του, το θείο Πέτρο, όπως τόν έλεγαν όλοι στην οικογένεια; Ήταν πολυς καιρός, που ο θειος Πέτρος δεν είχε γράψει καθόλου. Ήταν τάχα από άμέλεια ή μήπως είχε πεθάνει κι αυτός;

Κι' ο Μέλιος σκεφτόταν καθώς περπατούσε: «Τί θ' απογίνωμε αν δεν τόν βρούμε;»

Προσπαθούσε ώστόσο να πείση τόν έαυτό του ότι ο θειος του ζούσε ακόμη στο Παρίσι κι' ότι θα δεχόταν πρόθυμα να τούς βοηθήσει. Ο Μέλιος είχε κουράγιο να δουλέψει. Δεν ήθελε τίποτε άλλο. Αναθρεμμένος στο δύσκολο σχολείο της φτώχειας, θα δεχόταν οποιαδήποτε δουλειά.

Τα δυο παιδιά έφτασαν τέλος στην όδο Καρντινέ. Στόν αριθμό 27 σταμάτησαν. Ήταν ένα χαμηλό σπίτι που έμοιαζε σαν να κοιμόνταν όλοι οι ένοικοί του. Ο Μέλιος χτύπησε την πόρτα. Κανείς δεν απάντησε. Ξαναχτύπησε... Η ίδια σιωπή.

Ένα τσαγκάρης που δούλευε σε μία γειτονική παράγκα, βγήκε έξω και ρώτησε:

— Τί ζητάτε;

— Τόν κ. Πέτρο Ώτιέ, είπε ο Μέλιος.

— Ο Πέτρος Ώτιέ, απάντησε ο τσαγκάρης, έχει τέσσερα χρόνια να φανή. Λένε πως πήγε στην Άμερική. Ίσως να είναι αλήθεια, αλλά δεν ξέρω τίποτα...

— Τί θ' απογίνωμε τώρα; ρώτησε η μικρή Ζέτ με τρεμάμενη φωνή.

Ο Μέλιος δεν απάντησε. Από συνήθεια, εύρισκε κάποια απάντηση

για να καθυσυχάζει την άδελφούλα του. Αυτή τη φορά, όμως, έμεινε σιωπηλός. Μιά γριά που τούς είδε, πλησίασε και ρώτησε με τόνο γλυκό:

— Τί ζητάτε, καλά μου παιδάκια;

Ο Μέλιος, με λίγα λόγια της έξηγησε την κατάσταση τους.

Η γριά φάνηκε να τούς λυπήθηκε:

— Κακόμοιρα παιδάκια, έκανε! Ξέρετε πως έδω στο Παρίσι, τ'α παιδιά που δεν έχουν σπίτι τ'α πιάνουν και τ'α στέλνουν

στη φυλακή; Δεν έχετε πιά γονείς;

— Όχι κυρία.

— Δεν γνωρίζετε κανένα για να ένδιαφερθί για σ'ας;

— Κανένα...

— Τότε, έλατε μαζί μου...

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀκολούθησαν τὴ γριά. Τὰ ἔσυρε μαζί της μέσα ἀπὸ σκοτεινὰ δρομάκια, ἔπειτα χάθηκε μέσα σ' ἓνα στενὸ καὶ βρωμερὸ σοκάκι ὅπου, ἀντὶ γιὰ σπίτια, βρίσκονταν ἐκεῖ κάτι ἐλεεινὲς παράγκες. Ὅταν ἔφτασαν σὲ κάποιο σπίτι ποὺ ἦταν χειρότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἡ γριά ἔσπρωξε μιὰ πόρτα κι' ἔμπασε τὰ παιδιὰ μέσα σ' ἓνα δωμάτιο, ποὺ τὸ φώτιζε μιὰ λάμπα ποὺ κάπνιζε. Διέκριναν ἓναν ἄνθρωπο ποὺ ζεστανόταν καθισμένος μπροστὰ σὲ μιὰ σιδερένια θερμάστρα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος οὔτε κὰν ἔστρεψε τὸ κεφάλι του, ὅταν μπήκε μέσα ἡ γυναίκα. Ρώτησε μόνο:

— Ἐσὺ εἶσαι, Κουκουβάγια;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ γυναίκα, ἐγὼ εἶμαι! Σοὺ φέρνω δυό... οἰκοτρόφους!

Αὕτῃ τῇ φορὰ ἐκεῖνος καταδέχτηκε νὰ γυρίσῃ ἐπάνω στὸ ξύλινο σκαμνὶ του.

— Ἀ! εἶπε κοιτώντας τὰ δυὸ παιδιὰ. Εἶναι πολὺ μικρά!.. Δὲν πειράζει! Θὰ τὰ μεγαλώσωμε ἐμεῖς...

Κι' ὁ ἄντρας ξαναγύρισε στὴ φωτιά, ἐνῶ ἡ γριά ἔστρωσε στὸ πάτωμα κάτι παλιὲς σχισμένες κουβέρτες, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν τὰ δυὸ ὄρφανὰ.

7

Οἱ πρῶτες ἀνησυχίες

ΕΜΠΡΟΣ, εἶπε ξαφνικὰ ἡ γυναίκα, ποὺ ὁ σύντροφός της τὴν εἶχε φωνάξει Κουκουβάγια, κοιμηθῆτε, παιδάκια μου... Αὔριο θὰ τὰ ποῦμε.

— Κυρία, εἶπε δειλὰ ὁ Μέλιος, ἡ ἀδερφή μου κι' ἐγὼ πεινοῦμε τρομερά.. Θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς δώσετε λίγο ψωμί; Θὰ σᾶς πληρώσωμε.

— Θὰ μὲ πληρώσετε; Καὶ μὲ τί;

— Ἐχω λεφτά!

Λέγοντας αὐτὲς τίς λέξεις, τὸ παιδί ἔδειξε τὸ νόμισμα, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ φυλάξῃ.

— Πῶς! Ἐνα τάλληρο!.. ἔκανε ἡ Κουκουβάγια καὶ τὸ φριχτό της πρόσωπο φωτίστηκε. Μὰ αὐτὰ ἐδῶ εἶναι πλουσιόπαιδα!

Πῆρε τὸ νόμισμα καὶ πῆγε νὰ τὸ δείξῃ στὸν ἄντρα, ποὺ καθόταν πάντα ἀκίνητος μπροστὰ στὴ θερμάστρα.

— Ὅριστε Τιντόρ, φώναξε μὲ ἐνθουσιασμό. Κοίτα ἓνα ὁμορφο τάλληρο!.. Τὶ θ' ἀγοράσωμε μ' αὐτό;

— Οὐζο, τί ἄλλο; ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Μά, ἔχει κλείσει ὁ μπακάλης!

— Ἡ κυρὰ Καμοὺς ἔχει ἀκόμη ἀνοιχτά. Ἀ τὸ μαγαζί εἶναι κλειστό, χτύπησε τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς... Στείλε τὸν Πελὺτ. Αὐτὸς εἶναι ἔξυπνος!

Κάτι κινήθηκε σὲ μιὰ γωνιά. Ἐνα κεφάλι ξεχτένιστο πρόβαλε κάτω ἀπὸ κάτι κουβέρτες κι' ἓνα παιδί καμμιὰ δέκαριά χρονῶν, χλωμὸ κι' ἀδύνατο, σηκώθηκε ἀπότομα.

— Μὲ φωνάξατε, ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

— Ναί, Πολύτ, εἶπε ἡ γριά. Ὁ θεὸς σου θέλει νὰ σὲ στείλῃ σὲ κάποια δουλειά.

Τὸ παιδί ποὺ κοιμόταν μ' ὅλα του τὰ ροῦχα, δὲν χρειάστηκε παρὰ νὰ φορέσῃ τὰ τρύπια παπούτσιά του, ποὺ ἔχασκαν σὰν ψάρια.

— Ἐτοιμος! εἶπε.

Ἡ Κουκουβάγια τοῦ ἔδωσε τὸ τάλληρο λέγοντάς του:

Ἡ γριά καθίσε στὸ πάτωμα, δίπλα στὸν θεῖο Τιντόρ...

— Ἐνα μπουκάλι οὐζο, μιὰ φρατζόλα ψωμί καὶ λίγο συκώτι. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ βρῆς στῆς κυρὰ-Καμοὺς. Πήγαινε καὶ κάνε γρήγορα!

— Μεῖνε ἡσυχῇ, θεία, θὰ πετάξω...

Καὶ τὸ χαμὶνι βγήκε ἔξω τρέχοντας.

Ἡ γριά στράφηκε στὰ δυὸ παιδιὰ:

— Περιμένετε λίγο, πουλάκια μου, θὰ σᾶς δώσω νὰ φάτε πρὶν κοιμηθῆτε.

Ἐκεῖνο ποὺ ἡ Κουκουβάγια δὲν ἔλεγε, ἦταν ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν λεφτά, εἶχαν ξεχάσει νὰ δειπνήσουν στὸ σπίτι τους...

Ἄν δὲν βρισκόταν τὸ τάλληρο τῶν παιδιῶν, ὅλοι θὰ κοιμόνταν νηστικοί.

Τὰ δυὸ ὄρφανὰ ἀνησύχησαν λίγο μὲ τοὺς παράξενους ἀνθρώπους

πού στο σπίτι τους βρίσκονταν, αλλά δεν είπαν τίποτα. Είχαν βρη μιὰ γωνιά νά ξαπλώσουν. Τί ἄλλο ἤθελαν;

Ἡ γριά εἶχε καθήσει στοῦ πάτωμα, κοντά στον ἄντρα, κι' ἔτριβε χάρουμένα τὰ χέρια της.

Ἦταν φριχτή αὐτή ἡ γυναίκα. Ἐμοιαζε πολὺ μ' ἐκεῖνες τὶς μάγισσες πού βλέπει κανεὶς σὲ παλιὲς εἰκόνες, περιτριγυρισμένες ἀπὸ διάφορα ξωτικά καὶ τελώνια. Ἡ μύτη της ἦταν σάν τοῦ παπαγάλου κι' ἔλεγε πὼς προσπαθοῦσε νὰ ἀγγίξῃ τὸ πηγούνι της πού, κι' αὐτό, ὕψωνόταν περίεργα. Τὰ μικρὰ γκρίζα μάτια της, στεφανωμένα μὲ πυκνὰ φρύδια, ἔλαμπαν μερικὲς φορὲς σάν ἀτσάλι. Κινουσε διαρκῶς τὰ μακριὰ κι' ἀδύνατα χέρια της, πού ἔμοιαζαν μὲ πόδια ἀράχνης. Τὸ ντύσιμό της, ἦταν τὸ ἴδιο παράξενο, ὅπως κι' ἡ μορφή της. Φοροῦσε μιὰ παλιά φούστα, ἐντελῶς ξεφτισμένη στὸν ποδόγυρο, καὶ μιὰ ζακέττα πού τὰ χρώματά της μόλις φαίνονταν κάτω ἀπ' τὸ παχὺ στρώμα τῆς βρώμας.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄντρα, ἀκίνητος καὶ βουβὸς μπροστὰ στὴ θερμάστρα, παρουσίαζε μιὰ καταπληκτικὴ ἀντίθεση μὲ τὴ συντροφισσά του. Ὅσο ἐκείνη ἦταν ἀδύνατη, τόσο αὐτὸς ἦταν χοντρός. Εἶχε ἓνα πελώριο πρόσωπο στολισμένο μὲ μιὰ μακριὰ γκρίζα γενειάδα. Τὰ ἀκατάστατα μαλλιά του, ὁ λαιμός του, πού ἦταν σάν βαρέλι καὶ τὰ μεγάλα του χέρια, πού ἔμοιαζαν μὲ κουπιά, προξενοῦσαν σ' ὅποιον τὰ ἔβλεπε τρόμο. Μάντευε κανεὶς πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὴν ἡλικία του, θὰ εἶχε μεγάλη δύναμη. Καὶ θὰ ἦταν ἐπικίνδυνος. Ὁ Μέλιος ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Ὅσο γιὰ τὴ μικρούλα Ζέτ, αὐτὴ σφιγγόταν ὅλο καὶ περισσότερο κοντὰ στον ἀδελφὸ της.

Κάποια στιγμή, ἔσκυψε στοῦ αὐτί του καὶ τοῦ εἶπε ψιθυριστά :

— Μέλιο, φοβᾶμαι !..

Τὸ ἀγόρι δοκίμασε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος αἰσθανόταν μιὰ ἄοριστη ταραχή. Χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, αὐτὸς ὁ ἄντρας κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα τοῦ προξενοῦσαν τρόμο καὶ σχεδὸν μετανοοῦσε πού εἶχαν ἀκολουθήσει τὴ γριά.

Ὁ Πολὺτ δὲν ἄργησε νὰ γυρίσῃ.

Ἐφερε ὅ,τι τοῦ εἶχαν παραγγεῖλει καὶ κάτι περισσότερο μάλιστα, γιὰτὶ ἀντὶ ἓνα μπουκάλι οὔζο, εἶχε φέρει δύο.

— Μπά! φώναξε ἡ Κουκουβάγια! Ἐκανες ... διπλὴ τὴν παραγγελία;

— Ναί! ὅπως βλέπεις, θείτσα μου, ἀπάντησε τὸ ἀλητάκι.

— Καὶ πλήρωσες τὰ διπλά λεπτὰ;

— Ἐτσι λές;

Κι' ὁ Πολὺτ ξέσπασε σὲ γέλια.

Ὁ ἄντρας διέκοψε τὴ σιωπὴ του γιὰ νὰ συγχαρῇ τὸν νεαρό πού τὸν ἔλεγε ἀνηψιὸ του.

— Τοῦλάχιστο ἐσύ, εἶπε, δὲν ξεχνᾷς τίποτα...

— Ὅπως τὸ λές! Ὅ,τι βρίσκω, τὸ ... μαζεῦω. Τὴν ὥρα πού ἡ κυρὰ Καμὸς περιποιοῦν τοὺς πελάτες της, βούτηξα τὸ δεῦτερο μπουκάλι καὶ τὸ ἔχωσα κάτω ἀπ' τὴ μπλούζα μου... Ἐκείνη δὲν πῆρε μυρωδιά καθόλου.

— Καλὰ τὰ κατάφερες, εἶπε ἡ Κουκουβάγια. Τοῦλάχιστο ἐσύ ὠφελήθηκες ἀπ' τὰ μαθήματα τοῦ θεῖου σου.

Ὁ Μέλιος κι' ἡ Ζέτ κοιτάχτηκαν ἀπογοητευμένοι.

8

Θέλουν νὰ φύγουν

Οἱ κἀθησαν γιὰ νὰ φᾶνε. Ἡ Κουκουβάγια ἔκοψε τέσσερις φέτες ψωμί, καθὼς ὁ θεῖος ρουφοῦσε τὸ ἓνα μπουκάλι οὔζο.

— Ἐμπρός, μικρά, πλησιάστε, εἶπε κοιτάζοντας τὴ Ζέτ καὶ τὸν Μέλιο...

Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ ὑπάκουσαν καὶ ρίχτηκαν μὲ λαιμαργία στοῦ ψωμί πού τοὺς εἶχαν δώσει. Ὅταν ὅμως ὁ ἄντρας θέλησε νὰ τοὺς δώσῃ λίγο οὔζο, ἐκεῖνα ἀρνῆθηκαν...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Μέλιος, δὲν διψοῦμε.

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε ἡ γριά. Θὰ μείνῃ γιὰ μᾶς! Ἐμπρός, φάτε γρήγορα καὶ πλαγιαστε!

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Κουκουβάγια, ὁ θεῖος Τιντόρ κι' ὁ Πολὺτ, πού ἦταν ἐντελῶς μεθυσμένοι, ροῦχάλιζαν ἐπάνω στοῦ πάτωμα. Τὸ κερί εἶχε σβύσει καὶ μόνο ἡ φωτιὰ τῆς θερμάστρας φώτιζε τὸ δωμάτιο. Ἐξω ὁ ἄνεμος φυσοῦσε μὲ μανία καὶ τὰ παντζούρια χτυποῦσαν μ' ἓνα ξερὸ κρότο.

Ἡ Ζέτ κι' ὁ Μέλιος δὲν κατάφερναν νὰ κοιμηθοῦν. Μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἀντάλλαζαν τὶς σκέψεις τους...

— Νὰ φύγωμε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε ἡ μικρούλα Ζέτ.

— Καὶ ποῦ νὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Μέλιος. Ἐδῶ κάνει ζέστη...

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τρομάζουν...

— Αὔριο, φεύγομε...

— Μὰ δὲν ἔχομε ἄλλα λεφτά!

— Θὰ προσπαθῶ νὰ κερδίσω! Κοιμήσου, Ζέτ... αὔριο πρέπει νὰ ἔχῃς κουράγιο καὶ δύναμη.

— Ναί, ἀδελφοῦλη μου, θὰ κοιμηθῶ...

Ἐμεινε ἀκίνητη κι' ὁ Μέλιος εἶδε πὼς ἡ ἀδελφοῦλα του εἶχε τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ τὰ χέρια ἐνωμένα...

Ἡ Ζέτ προσευχόταν γιὰ τὴ μητέρα της πού δὲν ζοῦσε πιά!

Ὁ ὕπνος ἐκεῖνος τῶν τριῶν ἀνθρώπων δὲν ἦταν κάτι τὸ συνηθισμένο. Δὲν ἦταν ἡ γλυκεῖα ἐκούραση τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, δὲν ἦταν ἡ ἀπαλὴ παράδοση στὴν «ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέως», πού λέγεται «ὁ ὕπνος τοῦ δικαίου». Ἦταν μιὰ χάβρα ἀπὸ μουγκρίσματα καὶ ἄγρια ξεφωνητά, μιὰ πρωτότυπη συναυλία ροχαλητοῦ, πού ξαφνικὰ τὴν διέκοπτε ἓνα κτηνώδες, τρανταχτὸ γέλιο, πού καθὼς ἔβγαине ἀπὸ τὰ στόματα τῶν τριῶν κοιμισμένων... ἀγγέλων, ἔφερνε μαζί του τὴ μυρωδιά τοῦ οὔζου.

— Τὸ μαχαῖρι... τὸ μαχαῖρι μου... Ποῦ εἶναι, λέω, τὸ μαχαῖρι μου Κουκουβάγια... ξεφώνιζε στὸν ὕπνο του ὁ θεῖος Τιντόρ.

Σὲ λίγο πεταγόταν στοῦ οὔζο κι' ἔβριζε. «Ἐσύ μοῦ ρούφηξες ὅλη τὴ

μπουκάλα. Θα στο βγάλω από τη μύτη μπεκροῦ.., θα σου σπάσω τὰ κόκκαλα...»

Καὶ κάνοντας στὸ ὄνειρό του νὰ δώσῃ μιὰ κλωτσιὰ στὴν Κουκουβάγια, χτυπάει μὲ δύναμη τὴ σόμπα ἔτσι, ὥστε μιὰ χύτρα γεμάτη ζεματιστὸ νερὸ ποὺ ἔβραζε πάνω ἐκεῖ, τινάχτηκε κάτω. Τὸ βραστὸ νερὸ χύθηκε στὸ πάτωμα καὶ περιέλουσε καὶ τοὺς τρεῖς μεθυσμένους. Ἦταν ὅμως τόσο βαθιὰ κοιμισμένοι ἀπὸ τὸ μεθύσι ποὺ εἶχαν, ὥστε ἂν καὶ τσουρουφλίστηκαν κι' ἔβγαλαν κραυγὲς πόνου, δὲν ξύπνησαν. Ἀναδεύτηκαν, στριφογύρισαν, μούγκρισαν, ἔβρισαν καὶ συνέχισαν τὸ ροχαλητό τους. Ἡ Κουκουβάγια, βλέποντας, φαίνεται, ὄνειρο ὅτι βρίσκεται στὴν κόλαση, ξεφώνιζε:

— Τὸ κατράμι... Μ' ἔκαψε τὸ κατράμι... Ἡμαρτον, ἡμαρτον... Βγάλτε με ἀπὸ τὸ καζάνι...

Ὁ μικρὸς Πολύτ, ποὺ τὸ ζεματιστὸ νερὸ τοῦ περιέλουσε τὸ δεξί του χέρι, νομίζοντας ὅτι τιμωρεῖται γιὰ τὶς κλεψιὲς ποὺ ἔκανε μ' αὐτό, οὐρλιαζε στὸν ὕπνο του:

— Μή... μή... Δὲν ξανακλέβω... δὲν ξανακλέβω... Ἀχ, χεράκι μου... Ἡ Κουκουβάγια, ἡ Κουκουβάγια φταίει. Αὐτὴ μὲ ἀνάγκάζει...

Κι' ὁ θεὸς Τιντόρ, ποὺ τὸ πόδι του τὸν πονοῦσε ἀπὸ τὴν κλωτσιὰ ποὺ ἔδωσε στὴ σόμπα, τάβαλε, στὸ ὄνειρό του πάντα, μὲ τὰ δυὸ μικρὰ παιδιὰ. Τὸν Μέλιο καὶ τὴ Ζέτ:

— Ἀ, τοὺς σατανάδες, μούγκριζε. Εἶναι βαλτοὶ νὰ μὲ ἐξοντώσουν. Τὰ πιτσιρίκια!.. Θα τὰ τaráξω. Τώρα νὰ δῆς ἐσύ... Τώρα νὰ κάνῃς χάξι...

Καὶ ὅλο προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ μέσα στὸν ὕπνο του γιὰ νὰ ὀρμήσῃ πάνω τους. Κι' ὅλο ξανακουτρουβαλοῦσε καὶ σωριάζονταν κάτω, ξεστομίζοντας βαρεῖες βρισιὲς καὶ ἄγριες ἀπειλὲς γιὰ τὸν Μέλιο καὶ τὴ Ζέτ, ποὺ στέκονταν παράμερα στὴ γωνιά καὶ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ αὐτὴ τῆς κολάσεως μὲ ἀγωνία.

Σὲ λίγο ἡ φουρτούνα πέρασε. Οἱ τρεῖς κοιμισμένοι φάνηκαν σὰν κάπως νὰ ἡσύχασαν καὶ τὸ ροχαλητό τους σκέπασε τὰ πάντα. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀφοῦ ἔμειναν ἀρκετὴ ἀκόμη ὥρα ξάγρυπνα, τέλος ἀποκοιμήθηκαν, τσακισμένα καθὼς ἦταν ἀπ' τὴν κούραση καὶ τὶς συγκινήσεις. Ὅταν ξύπνησαν, εἶχε φέξει, ἀλλὰ ἡ Κουκουβάγια, ὁ θεὸς Τιντόρ κι' ὁ Πολύτ ἦταν ἀκόμη τεντωμένοι στὸ πάτωμα. Ἐμοιαζάν μὲ πεθαμένους.

— Ἐμπρός, Ζέτ, εἶπε σιγανὰ ὁ Μέλιος, σήκω νὰ φύγωμε!

Ἡ μικρούλα Ζέτ, ἀναστένανε.

— Ἀχ! Μέλιο μου, ψιθύρισε. Σὲ τί χέρια μᾶς ἔρριξε ὁ Θεός. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ φανταστῶ, ὅτι ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμος.

— Ἀσε τὴ φλυαρία Ζέτ, τῆς εἶπε ὁ Μέλιος αὐστηρά. Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πρέπει νὰ φύγωμε ὅσο κοιμούνται ἀκόμα.

Τὸ κοριτσάκι σηκώθηκε κι' οἱ δύο τους, μὲ προσεκτικὰ βηματάκια, κίνησαν γιὰ τὴν πόρτα. Ἦταν ὅμως διπλοκλειδωμένη καὶ τὸ κλειδί δὲν ἦταν στὴν κλειδαριά.

— Τώρα τί θὰ κάνωμε; ψιθύρισε ἡ μικρούλα Ζέτ, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἦταν ἔτοιμα νὰ δακρῦσουν.

Ὁ Μέλιος τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ θυμό.

— Ὡρα εἶναι ν' ἀρχίσῃς τὰ κλάμματα, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος, στὴ φουρτούνα φαίνεται. Ἡ πόρτα εἶναι κλειδωμένη, θὰ δοῦμε ἀπὸ ποῦ θὰ μπορέσωμε νὰ φύγωμε. Κάτσε ἐδῶ καὶ μὴ κουνηθῇς. Ἄν κάνῃς θόρυβο καὶ ξυπνήσουν εἴμαστε χαμένοι.

— Ναί, Μέλιο μου, ψιθύρισε ἡ Ζέτ. Καὶ τὴν ἀναπνοή μου ἀκόμη θὰ σταματήσω...

Τὸ ἀγόρι ἔβγαλε τὰ παπούτσια μὲ προσοχὴ νὰ μὴν κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο καὶ κρατώντας τα στὸ χέρι, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔρευνώντας μὲ τὸ βλέμμα, ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ δωματίου.

Ἡ Ζέτ ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία, παρὰ λίγο σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ ξεφωνίσῃ τόσο δυνατὰ, ποὺ δὲν θὰ ξυπνοῦσε μόνο ὁ θεὸς Τιντόρ, ἡ Κουκουβάγια κι' ὁ Πολύτ, ἀλλὰ... ὁλόκληρο τὸ Παρίσι! Ὡστόσο κατάφερε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ στόμα τῆς μόνο ἓνα πνιχτὸ μουγκρητό.

Ὁ Μέλιος ἔτρεξε κοντὰ τῆς ἀναστατωμένος.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε.

Ἡ μικρὴ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ τρύπα ποὺ βρισκόταν στὸν τοῖχο, δυὸ πιθαμὲς πρὶν κεῖ.

Ἐνα χαριτωμένο ποντικάκι εἶχε ξεπροβάλει τὸ κεφαλάκι του ἀπ' τὴν τρύπα. Ξαφνιασμένο, λές, κοιτοῦσε μὲ τὰ μικρὰ γυαλιστερά ματάκια του τὰ δυὸ παιδιὰ, σὰν νὰ ἀναρωτιόταν πῶς βρέθηκαν ἐκεῖ μέσα.

— Δὲν ὑποφέρεσαι, ψιθύρισε ὁ Μέλιος. Δὲν φοβάσαι τὸ... θεριό—κι' ἔδειξε τὸν θεῖο Τιντόρ—ποὺ ἂν ξυπνήσῃ θὰ μᾶς κατασπαράξῃ καὶ τρόμαξῃς μ' ἓνα τόσο δᾶ ἄθωο ποντικάκι... Στάσου καὶ μὴ ξαναμιλήσῃς ἔστω κι' ἂν δῆς... ἐλέφαντα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ καμμιά τρύπα. Νομίζω πῶς μπορούμε νὰ φύγωμε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Πατώντας στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του, ἔφθασε στὸ παράθυρο κι' ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ σπασμένο τζάμι.

Στὸ ἀχνὸ φῶς τῆς αὐγῆς, εἶδε μιὰ βρώμικη αὐλὴ ποὺ ἦταν περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἓνα ψηλὸ συρματόπλεγμα. Ἡ πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ βρισκόταν τὸ παράθυρο, ἦταν ἀπ' τὴν ἀπὸ μέσα μεριὰ τοῦ δρόμου.

Ὁ Μέλιος στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικός. Ἀπ' τὸ παράθυρο μπορούσαν, βέβαια, νὰ βγοῦν, μιὰ κι' ἦταν σπασμένα τὰ τζάμια. Πῶς ὅμως θὰ πηδοῦσαν τὸ συρματόπλεγμα; Αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ τὰ κατάφερνε. Ἀλλὰ ἡ Ζέτ;

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀδελφούλας του καὶ τῆς ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσῃ. Ἐκείνη ὑπάκουσε καὶ σὲ λίγο στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο.

— Τὸ βλέπεις τὸ συρματόπλεγμα; τὴν ρώτησε σὰν ἄχνα ὁ Μέλιος.

— Καὶ βέβαια τὸ βλέπω, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ψιθυριστά. Δὲν εἶμαι στραβή...

— Θὰ μπορούσες νὰ τὸ πηδήσῃς;

Ἡ μικρὴ ἔρριξε ἄλλο ἓνα βλέμμα στὴν αὐλὴ.

— Θὰ μπορέσω, εἶπε μὲ πεποίθησι. Γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸ πηδοῦσα, ἂν ἦταν ψηλὸ κι' ὡς τὸν οὐρανὸ.

Ὁ Μέλιος τῆς ἔσφιξε μὲ συγκίνηση τὸ χέρι. Ἡ ἀδελφοῦλα του τὸν ξεπερνοῦσε στὸ κουράγιο.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ψιθύρισε. Κουράγιο, ἀγαπημένη μου Ζέτ.

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ σπασμένο τζάμι γιὰ νὰ περάσῃ.

Ἡ Ζέτ στάθηκε δισταχτική.

— Εἶχε δίκιο ἡ καημένη ἡ μαμὰ πού σέ ἔλεγε... παπατρέχα, ψιθύρισε. Δὲ βλέπεις τὰ κομμάτια ἀπ' τὸ σπασμένο τζάμι πού εἶναι ἀκόμη κολλημένα στὸ παράθυρο; Ἄν κάνω πὼς περνᾶω, θὰ τὰ ρίξω χάμω κι' ἀπ' τὸ θόρυβο πού θὰ κάνουν, θὰ ξυπνήσουν.

— Ἐχεις δίκιο, ἀγαπημένη μου ἀδελφοῦλα, εἶπε ὁ Μέλιος σφίγγοντάς της τὸ χέρι. Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ. Ἀλλὰ τί νὰ κάνουμε;

— Θ' ἀνοίξουμε τὸ παράθυρο! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζέτ.

— Καὶ δὲ θὰ τοὺς ξυπνήσωμε ἀπ' τὸ θόρυβο πού θὰ κάνῃ;

— Ἄν τὸ ἀνοίξῃς μὲ προσοχὴ μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρωμε. Μιὰ φορὰ, ἀπ' τὰ σπασμένα τζάμια λιγώτερο θόρυβο θὰ κάνῃ!

Ὁ Μέλιος ἔκανε τὸ σταυρὸ του κι' ἔπιασε τὸ πόμολο τοῦ παραθύρου. Ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ στρίψῃ, ὅταν τὸ κακὸ ἔγινε. Τὸ ποντικάκι πού εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴν τρύπα του καὶ πού εἶχε πάρει ἀπὸ καλὸ μάτι, φαίνεται, τῇ Ζέτ, νόμισε πὼς θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ τὸν πρωινό του περίπατο στὸ ποδάρaki τῆς μικρούλας του φιλενάδας. Γατζώθηκε, λοιπόν, στὸ παπούτσι της κι' ἀπὸ κεῖ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει στὴ γάμπα της.

Ἡ μικρούλα τότε ἔβγαλε μιὰ τέτοια φωνὴ τρόμου, πού ὁ θεῖος Τιντόρ, ἡ Κουκουβάγια κι' ὁ Πολὺτ τινάχτηκαν ὄρθιοι:

— Ἄ! τὰ παλιόπαιδα, οὐρλιασε ἡ Κουκουβάγια, καθὼς εἶδε τὸ Μέλιο πού κρατοῦσε ἀκόμη τὸ πόμολο τοῦ παραθύρου. Ἦθελαν νὰ μᾶς τὸ σκάσουν. Κοίταξέ τα, τὰ διαβολάκια...

Ὁ θεῖος Τιντόρ ἄρπαξε τὴ Ζέτ καὶ τὸν Μέλιο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ εἶπε μὲ βραχνή φωνή:

— Ὡστε, θέλατε νὰ μᾶς τὸ σκάσετε! Λοιπὸν σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς οὔτε θὰ σᾶς ἔρθῃ καθόλου στὸ νοῦ νὰ ξαναδοκιμάσετε! Πολὺτ, φέρε μου τὴ βέργα...
(Συνεχίζεται)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

στὸ δεῦτερο τεῦχος, πού μπορείτε νὰ τὸ ἀγοράσετε τὸ Σάββατο 24 Ὀκτωβρίου ἀπὸ τὰ περίπτερα μὲ δύο χιλιάδες.

Θὰ παρακολουθήσετε ἓνα συναρπαστικὸ κεφάλαιο μὲ τὸν τίτλο:

Ἔωρες ἀγωνίας